

1

Брі

Шпаргалка

Папірець, який квотербек носить на бра-слеті, щоб легше було надавати вказівки щодо вибраних ігрових комбінацій.

Балансувати з двома склянками гарячезної кави й коробкою пончиків, паралельно намагаючись відчинити вхідні двері, не так і просто. Але оскільки я — найкраща подруга, якої тільки можна бажати (про що нагадаю Нейтану, щойно потраплю до його квар-тири), мені це вдається.

Сичу від того, що кава хлюпає на зап'ясток крізь маленький отвір у кришці, коли повертаю замок. Шкі-ра в мене світла, тож імовірність появи на цьому місці агресивно-червоної плями дорівнює одному мільйону відсотків.

Тієї ж миті, як заходжу до квартири Нейтана (яку насправді квартирою і не назвеш, адже вона завбільш-ки з добрих п'ять квартир, складених разом), його зна-йомий чистий і свіжий аромат врізається в мене, наче автобус. Мені цей запах настільки знайомий, що, ду-маю, я могла б знайти його за ним, як той бладхаунд, якби Нейтан колись загубився.

П'яткою тенісного кросівка затріскую за собою двері з достатнім ентузіазмом, щоб попередити Нейтана про себе на цій території.

**ДО УВАГИ ВСІХ ГАРЯЧЕНЬКИХ КВОТЕРБЕКІВ!
ПОПРИКРИВАЙТЕ СВОЇ ГАРНЕНЬКІ ТОЙВО! У БУ-
ДИНКУ ЖІНКА З ГОЛОДНИМИ ОЧИМА!**

З кухні долинає високий лемент, і я одразу суплюся. Зазирнувши туди, знаходжу жінку в світло-рожевому спальному комплекті з шортів і майки на тонких бретелях, яка забилася за віддалений куток вигнутої білої мармурової стільниці. Вона притискає до грудей м'ясний ніж. Між нами величезний острівець, та з її вирячених очей можна було б подумати, що я таке саме столове приладдя притискаю їй до сонної артерії.

— НЕ ПІДХОДЬ! — пищить вона, і я одразу закочую очі, бо *навіщо* аж так верещати? Звук такий, ніби в неї прищіпка на носі й вона нещодавно вдихнула цілу повітряну кульку гелію.

Я б підняла руки, щоб мене на смерть не зарізали, але вони ж наче зайняті смаколикками на сніданок — ніштjакками для мене й Нейтана, а *не* для панни Писклі. Та це не перший мій досвід з однією з Нейтанових подружок, тож роблю те, що завжди, й усміхаюся до Келсі. І так, знаю, як її звуть, бо хоч вона і вдає, що не пам'ятає мене, щоразу, як ми бачимося, вони з Нейтаном зустрічаються вже кілька місяців, і ми не раз перетиналися. Не уявляю, як він проводить час із цією жінкою. Вона цілковита протилежність людини, яку для нього обрала б я, — як і всі вони.

— Келсі! Це я, Брі. Пам'ятаєш? — *Найкраща подружка Нейтана зі старшої школи. Жінка, яка була тут до тебе й надовго залишиться після тебе. ПАМ'ЯТАЄШ МЕНЕ?!*

Вона видуває глибокий «фух» і полегшено горбить плечі.

— О господи, Брі! Ти мене до смерті налякала. Я вже подумала, що це якась стрьомна фанатка сюди вдерлася. — Вона опускає ніж, здимає одну ідеально доглянуту брову й не те щоб тихо бурчить: — З іншого боку... десь так і є.

Я примружуюсь до неї з натягнутою усмішкою.

— Нейтан уже прокинувся?

Зараз пів на сьому, ранок вівторка, тож я впевнена, що він уже встав. Кожна дівчина Нейтана знає: якщо вона бажає за цілий день узагалі його побачити, то має прокинутися так само рано, як і він. Тому, власне, Келсі-в-сатиновій-піжамці й стовбичить посеред кухні з незадоволеним виглядом. Ніхто не любить ранок так, як Нейтан. Ну, хіба ще я — я також ранок обожаю. Але ми такі собі диваки.

Вона повільно повертає до мене голову, в її маленьких світло-блакитних очах палає ненависть.

— Так, він у душі.

До нашої пробіжки?

Келсі дивиться на мене, наче її глибоко засмучує потреба пояснювати.

— Я випадково врізалася в нього, коли зайшла на кухню кілька хвилин тому. Він тримав свій протейновий коктейль і... — закінчує розповідь самим лише роздратованим жестом, який замість неї промовляє: «Я перекинула на Нейтана його коктейль». Думаю, їй нестерпно визнавати, що вона вперола щось людське, тож мені стає її шкода, і я відвертаюся, щоб поставити коробку з пончиками на абсурдно гігантський острів посеред кухні.

У Нейтана фантастична кухня. Спроекована в монокромних тонах кремового, чорного й мідного кольорів, а розкішне вікно на всю стіну виходить на океан. Найбільше у світі люблю готувати саме тут, де все цілковито протилежно до моєї жалюгідної сміттярки за п'ять кварталів звідси. Зате та маленька сміттярка мені по кишені й розташована близько до балетної студії, тож загалом немає на що нарікати.

— Я певна, що це не страшно. Нейтан ніколи не сердиться на такі речі, — кажу Келсі, востаннє теліпаючи білим прапором.

А вона дістає самурайський меч і розрубє його на клаптики.

— Я це вже знаю.

Що ж, тоді добренько.

Роблю перший ковток кави, і вона зігріває мене під холодним поглядом Келсі. Нічого не лишається, окрім як чекати, поки Нейтан спливе на поверхню і ми зможемо дотриматися нашої вівторкової традиції. Започаткували її ще ген-ген в одинадцятому класі. Тоді я була самопроголошеною самітницею — не тому, що не любила людей чи соціалізуватися, а через те, що жила й дихала балетом. Мама, бувало, підбурювала мене пропускати танці, щоб сходити на якусь вечірку чи побути з друзями. *«Часи, коли тобі можна просто бути дитиною і розважатися, не триватимуть вічно. Балет — це ще не все. Будувати життя поза ним також важливо»*, — не раз повторювала вона. І звісно, як і більшість слухняних підлітків... я не слухала.

Між танцями та роботою в ресторані після школи в мене й справді друзів не було. А тоді стався він. Я хотіла

поліпшити витривалість, тож почала перед уроками бігати шкільним треком, і єдиним доступним для цього днем у моєму розкладі був вівторок. Одного ранку прийшла й здивувалася, що там уже бігає інший учень. Не просто якийсь собі учень, а сам капітан шкільної футбольної команди — пан Гарнюнь Мій-Хтивий-Сон. (У Нейтана не було періоду незграбності. У шістнадцять він мав вигляд двадцятип'ятирічного. Так несправедливо.)

Спортсмени вважалися грубими. Шовіністичними. Зарозумілими. *Але тільки не Нейтан*. Він помітив мене в тих моїх потертих кросівках, з кучерявою гулькою найбруднішого у світі волосся, і зупинився. Підійшов та відрекомендувався з тією своєю коронною усмішкою і запитав, чи не хотіла б я побігати з ним. Усю дорогу ми проговорили, миттєво стали найкращими друзями, які попри різне виховання мають стільки всього спільного.

Ага, ви вже здогадалися: він із заможної сім'ї. Його тато — голова технологічної компанії, ніколи не приділяв особливої уваги сину, хіба що міг похизуватися ним на полі для гольфу перед друзями з роботи, а мама переважно просто насідала на нього, щоб досягав вершин і тягнув її із собою в центр уваги. Гроші в них завжди були, а от чого не було, поки Нейтан не прославився, так це соціального статусу. Якщо ви раптом не здогадалися, я не велика шанувальниця його батьків.

Коротше, так почалася наша вівторкова традиція. А в яку мить я запала на Нейтана? Можу сказати з точністю до секунди.

Ми бігли останнє коло тієї найпершої пробіжки, коли він спіймав мене за руку. Зупинив, а тоді нахилився і зашнурував мені кросівок. Міг би просто сказати, що

не гаразд, але ні — Нейтан не такий. Неважливо, хто ти й наскільки відомий він: якщо в тебе розв'язалася шнурівка, він її тобі зав'яже. Ніколи не зустрічала нікого подібного. З першого ж дня втріскалася в нього по самі вуха.

Ми обидва рішуче прагнули досягти успіху попри таку юність. Він завжди знав, що опиниться в Національній футбольній лізі, а я знала, що вступлю до Джульярдської школи й потім танцюватиму в трупі. Одна з тих мрій здійснилася, а одна — ні. На жаль, ми втратили зв'язок під час коледжу (*гаразд*, це я обірвала зв'язок), але через щасливу випадковість я переїхала до Лос-Анджелеса після випуску, коли один друг сказав, що інший друг підшукував собі помічника інструктора для танцювальної студії, саме тоді, як Нейтан підписав контракт із лос-анджелеськими «Акулами» і так само переїхав до міста.

Ми натрапили одне на одного в кав'ярні, він запитав, чи не хотіла б я пробігтися у вівторок, як у старі часи, а далі вже все склалося само собою. Наша дружба миттєво продовжилася, наче взагалі часу не минуло, а моє серденько, на жаль, хилилося до нього так само, як і тоді.

Що цікаво, від Нейтана ніколи не очікували аж таких висот у кар'єрі, яких він досяг. Ні, Нейтана Донельсона відібрали в сьомому раунді, і він плідно грів лавку як запасний квотербек упродовж цілих двох років. Та він ніколи не втрачав мотивації. Працював тяжче, тренувався завзятіше й усіяко переконувався, що коли настане його час вийти на поле, він буде готовий, — бо саме так Нейтан береться до всього в житті: тільки на сто відсотків, і більше ніяк.

Одного дня це дало свої плоди.

Попередній квотербек основного складу, Дарен, зламав стегнову кістку під час гри, і довелося випустити на поле Нейтана. Досі можу, заплющивши очі, точно відновити в пам'яті той момент. На ношах несуть Дарена з поля. Тренер з нападу біжить уздовж бічних ліній до Нейтана. Той зривається з лавки запасних і слухає настанови тренера. А тоді... саме перед тим, як надіти шолом і долучитися до гри, яку історія запам'ятає як переломний момент його кар'єри, Нейтан подивився вгору на трибуни, шукаючи мене. (Тоді в нього ще не було особистої ложі.) Я підвелася, ми зустрілися очима, і він мав такий вигляд, наче його ось-ось знудить. Зробила єдине, що, знала, допоможе йому розслабитися: скривила обличчя, як пришелепкувата, і висолопила вбік язик.

Його лице розцвіло усмішкою, і він повів команду зіграти найкращу гру сезону. Нейтан був квотербеком основного складу команди до кінця року й вивів «Акул» до Суперкубку, звідки вони вийшли переможцями. Для нього то були не місяці, а суцільний вихор. Узагалі-то, для нас обох, адже того року я пройшла шлях від простої тренерки в танцювальній студії до *власниці* студії.

Сьогодні я тут, щоб піти на пробіжку з Нейтаном, а оскільки він учора показав себе під час гри не якнайкраще, знаю, що ми викладатимемося дужче, ніж зазвичай. Його команда все одно виграла (і вони офіційно вийшли у фінали, УРА), але його передачі двічі перехоплював захист, тож, оскільки Нейтан — перфекціоніст у... та в усьому, мені ясно, що він тут топтатиметься, як той ведмідь із порожнім горщиком з-під меду.